

Viveka Sten

NAJUŽI KRUG

Sa švedskog prevela
Jelena Ivetić



Najboljem Aleksandru na svetu

Nedelja

POGLAVLJE 1

Ženski glas polako je odbrojavao sa šesnaestog kanala na radiju za komunikaciju.

„Deset, devet, osam...“

More je vrvelo od brodova. Veliki morski sportski jedriličari sa svojim ogromnim jedrilicama i blistavim trupovima gurali su se iza startne linije na nekoliko minuta od Sandhamna. Malo dalje od starta gledaoci su svoje brodove postavljali u najbolje pozicije za posmatranje. Sa dvogledima u rukama, napeto su pratili dramu koja se odigravala pred njihovim očima.

Veliki startni brod, minolovac pozajmljen od ratne mornarice, stajao je desnom stranom okrenutom ka startnoj liniji. Veliko jedro se naduvalo poput balona, da iskoristi slabi povetarac do maksimuma.

Preduslovi za zanimljivo takmičenje bili su idealni.

Glas je nastavio da odbrojava do početka trke.

„... sedam, šest...“

Takmičarski brodovi su se vešto pozicionirali. Bilo je čudo što se nisu sudarali. Ponekad su se borili za samo nekoliko decimetara koji ih dele od najboljeg mesta, najbliže moguće zastavi koja se vijorila u pravcu vetra.

„... pet, četiri...“

Kada su preostale tri sekunde pištolj je trebalo da opali i oglasi početak trke. Prošlo je nekoliko sekundi pre nego što se začuo zvuk.

Glavni potpredsednik Švedskog kraljevskog društva jedriličara, advokat Oskar Julijander, stajao je sigurno i samopouzđano za volanom svog lepog broda *svon*, elegantnog lepotana kojeg je nazvao *Emerald džin*. Bio je dugačak šezdeset i jednu stopu i u njega se moglo smestiti petnaest članova posade. Koštao je finu sumicu kada ga je kupio od finskog proizvođača *Nautors*, preko dvanaest miliona.

Ali bio je vredan svake pare, razmišljao je Oskar Julijander. Mnogo je bilo potrebno da ne bude prvi na startnoj liniji danas. Ovog leta odneće pobjedu u Gotlandskoj trci, pa nek košta koliko košta.

Adrenalin je strujio venama. Bože dragi, kako je voleo da jedri.

Bacio je brz pogled na more i zadovoljno primetio helikopter televizijske stanice kako kruži nad područjem. Slike *Emerald džina* kako prelazi početnu liniju biće odlične.

Kao i obično, nije imao ništa protiv da se pojavi u medijima, a oni nisu imali ništa protiv da ga prikazuju. Na kraju je bilo važno samo zadržati poželjnu poziciju u pravcu vetra za koju su se svi borili.

Skrstio je prste. Uskoro, uskoro će biti na putu za Gotland.

Voda oko kobilice se zapenila kada su nagrnuli, samo nekoliko metara od startne linije. Nisu smeli da je pređu unapred, inače bi morali da krenu iz početka. Glupost koja podrazumeva gubljenje dragocenih minuta i može da odluči celo takmičenje.

Zadržao je dah kada su odbrojane poslednje sekunde. Sada su bili toliko blizu da je gotovo mogao da dodirne startne plutače.

Tračak dima od pucnja koji je označio početak trke video se na nebu i u narednom trenutku metak je protutnjio iznad mora.

Glavni potpredsednik Oskar Julijander polako je pao. Ruke su pale se volana, dok je krv tekla iz rane na njegovim grudima. Prazne oči nisu stigle da registruju da je takmičenje počelo. Izgubio je svest pre nego što se telo teško stuštilo na pod.

Metak koji je usmrtio Oskara Julijandera savršeno se uklopio sa signalom da takmičari mogu da započnu trku.

Emerald džin presekao je startnu liniju kao prvi brod u svojoj klasi.

POGLAVLJE 2

„Šta to rade?“, prasnuo je inspektor policije Tomas Andreason.

Zajedno sa najboljim prijateljem iz obalske straže, Peterom Lagerlefom, nalazio se na jednom od najboljih čamaca flote obalske straže, oklopnom čamcu koji je bio skoro šesnaest metara dugačak i dostizao četrdeset čvorova.

Tomas je upravljao tim čamcem kada je bio deo obalske straže. Ali sada je Peter vozio, pošto Tomas već nekoliko godina radi u kriminalnom odeljenju policije u Naki.

Kada ga je Peter pitao da li želi da zajedno gledaju početak Gotlandske trke, odgovor se podrazumevao. Dan na moru se ne odbija. Posebno ne kada se radi o najvećem morskome sportskom jedrenju Severne Evrope.

Sada je njegovo iskusno policijsko oko primetilo da se nešto desilo kraj startne linije. Veličanstvena jedrilica *svon 601*, prva u svojoj klasi, iznenada se nagnula i pomerila sa startne pozicije. Čudan i neobičan manevar, kada bi trebalo da drži jasan pravac ka Almagrundetu, ka putu za Gotland.

„Daj mi dvogled, molim te“, rekao je i ispružio ruku da ga uzme. Podigao je crni dvogled marke *cajs* na oči, dok se protezao celom visinom, svih sto devedeset i pet centimetara, da bolje vidi.

Svon se kretao suprotno od pravca vetra, odmah iza startne linije. Trebalo je već da odmakne nekoliko stotina metara na stazi. Umesto toga, stajao je na startnoj poziciji dok su se drugi brzo udaljavali.

Jedan od članova posade popeo se na palubu i obema rukama mahao visoko iznad glave.

Klasičan poziv u pomoć na moru.

Tomas je kroz sočivo mogao da vidi njegovo očajno lice. Želudac mu se okrenuo. Nešto ozbiljno loše se desilo na brodu.

„Vidiš li išta?“, pitao je Peter i začkiljio na oštroj svetlosti.

„Izgleda da se nešto desilo u kabini. Nekoliko osoba je oko volana.“ Tomas je podesio dvogled da čistije vidi. „Izgleda“, rekao je polako, „kao da neko nepomično leži na palubi. Teško je reći, zaklonjen je od pogleda.“

Peter se brzo okrenuo ka policajcu koji je stajao kraj volana.

„Vozi do *svona*.“

Kolega je hitro manevrisao i krenuo ka jedrilici.

„Kapetan je upucan!“, vikao je mladić na palubi kada su se približili. Divlje je gestikulirao rukama. „Neko jebeno puca na nas.“

Začutao je, kao da je upravo shvatio da će možda biti još pucnjeva. Uplašeno je čučnuo i nabio se uz visoki jarbol što je bliže mogao. U razrogačenim očima video se strah i zbunjenost.

Tomas je pogledao oko sebe, nesiguran šta tačno traži. Bilo je nemoguće uočiti nešto preteće u gomili čamaca koji su se gurali na moru.

Velika skupina gledalaca nije shvatala šta se desilo. Većina je bila zauzeta gledanjem jedrilica koje su otplovile. Odsjaji sunca plesali su na površini vode, a iza njih se širio veliki startni brod. U daljini nazirale su se konture Sandhamna i tornja na Kušeu.

Tomas je odmah uvideo ozbiljnost.

Počinjeno je ubistvo njemu pred očima. Pred stotinu gledalaca i takmičara. Tokom jednog od najvažnijih događaja u sportskom jedrenju.

Ovo će dovesti do haosa u medijima, bez premca.

Ogromna jahta, *sturebru 500*, približavala se mestu događaja. Bila je skoro petnaest metara dugačka i imala nekoliko spratova. Sveže ispolirani mahagoni je sijao. Na samom vrhu imala je veliki

flajbridž, otvoreni deo sa komandnim mostom, odakle se moglo manevrisati brodom. Kroz jaku sunčevu izmaglicu uspeo je da razazna grupu muškaraca i žena koji su ih posmatrali.

Muškarac srednjih godina, sa kapetanskom kapom i majicom sa emblemom ŠKDJ-a, stajao je za volanom. Kad ih je delilo samo nekoliko desetina metara od policijskog čamca, nagnuo se napred.

„Je l' se nešto desilo?“, povikao je.

„Držite rastojanje“, povikao je Peter automatski.

Nije bilo jednostavno manevrisati tako da ne priđu previše blizu *svonu* i da ne udare u jahtu. Sudar je poslednje što im je u ovom trenutku trebalo.

„Julijanderova žena je sa nama na brodu. Kako je njen muž?“

Muškarac od otprilike pedeset pet godina, sede kose i sa naočarima, iznenada se izdigao iz kabine jedrilice. Delovao je ošamućeno i šokirano, kao da ne veruje šta je upravo video. Na njegovoj majici bilo je tragova nečeg crvenog.

„Neko je upucao Oskara“, doviknuo je muškarcu sa kapetanskom kapom. „Oskar je mrtav.“

U daljini Tomas je primetio kako je žena svetlosmeđe kose pokrila lice šakama pre nego što je nestala sa vidika. Zatim je buka televizijskih helikoptera ugušila sve pokušaje da komuniciraju.

POGLAVLJE 3

Nora Linde je spustila ruku na gvozdenu kvaku i pažljivo je pritisnula. Bela staromodna kapija odmah je popustila i otvorila ulaz ka lepom, ali već zaraslom dvorištu.

Zastala je kraj stepenica pod ulaznim vratima kuće *Brandskan*, možda i najlepše kuće na Sandhamnu. Nalazila se skroz na vrhu brda Kvarnberget, baš na ulazu u ostrvsku luku, sa pogledom na sve četiri strane sveta. U daljini u moreuzu video se brod prevoznika *Vaksholm* na putu ka pristaništu Ongbots. Pun turista, naravno, u jeku letnje sezone. Mogla je da vidi putnike pune očekivanja kako se naslanjaju na palubnu ogradu i osmatraju Sandhamn.

Njena svetla kosa koja je tokom zime porasla do ramena, lelujala je na laganom povetarcu. Po navici, skupila ju je gumicom u konjski rep.

Iz daljine izgledala je kao tinejdžerka, sa muškobanjastom figurom i dugim potamnelim nogama. Tek kada bi se približila, videlo bi se da je odrasla žena koja je rodila dvoje dece. Uprkos tome, svetloplava bluza labavo je visila oko struka.

Skoro je napunila trideset devet godina i dobila nekoliko bora oko očiju. Pokoja seda dlaka nazirala se među crvenoplavim, a na prčastom nosu pege su svedočile o letnjem suncu.

Sive oči bile su tamne od bola.

Celog dana strepela je od ovoga. Prasnula je na Henrika i vikala na dečake. Na kraju je Simon, koji je imao samo sedam godina, pitao da li ju je neko dirao, pošto je bila toliko ljuta. Adam je stajao pored i potvrdno klimao.

Bolelo je.

Duboko je udahnula i obećala sebi da neće dopustiti da tako deluje na nju. Ili bar da neće istresati nervozu na porodicu.

Osećaj zbunjenosti što joj je Signe Brand, Norina komšinica koja joj je bila poput bake, u testamentu ostavila kuću *Brandskan* se slegao. Ali tuga zbog onoga što je Signe počinila bila je još uvek sveža i sirova.

Prošlog leta otkriveno je da je ubila svog bratanca i njegovu rođaku kada su zahtevali da dobiju svoj deo velike kuće. Sama Nora je zamalo umrla od insulinškog šoka kada ju je Signe, ne shvatajući opasnost, zaključala u svetionik na Grenšeru. Da je Henrik i njen najbolji prijatelj Tomas nisu pronašli u poslednjoj sekundi, ona bi takođe izgubila život.

Nora je nehotice zadrhtala.

Duboko je udahnula i pokušala da se sabere. Čvor u stomaku nije popuštao, ali bilo je vreme da uđe. Morala je da odluči šta će da uradi s kućom. Današnji dan odgovarao je koliko i bilo koji drugi.

Laganim koracima popela se nekoliko stepenika i ubacila ključ u bravu. Malo je bilo teško ugurati ga, što i nije bilo neobično za tako staru kuću. Ali vrata su potom skliznula i otkrila poznatu sliku doma koji je Nora posećivala od malih nogu.

Prostrani hodnik na ulazu vodio je do velike trpezarije, koja je gledala na more i bila mu toliko blizu da se mogao osetiti miris. Lepe stare rustične zavese uokvirivale su visoke prozore. Jednim krajem preovladavala je stara kaljeva peć. Bila je napravljena od tamnozelenih keramičkih pločica sa kitnjastim zlatnim obodima.

Pored trpezarije nalazio se veliki salon sa staromodnom ugaonom garniturom, a osim toga i klasična velika veranda sa rešetkastim prozorima. Signe je ovde pronađena malo pre nego što će umreti. Nakon što je uzela morfijum pomešan sa velikom dozom tableta protiv bolova.

U kući je bilo potpuno tiho. Pretiho.

Nora je uvidela šta nedostaje. Stari podni sat u trpezariji više nije kucao. Signe je uvek vodila računa da sat koji je njen deda Alarik Brand doneo krajem devetnaestog veka bude namešten.

Nora je prišla sivom kredencu koji je stajao u jednom uglu i izvadila ključ. Dobro je znala gde ga je Signe čuvala. U najvišoj fioci sa leve strane. Oprezno je otvorila staklo i navila sat. Poznato kucanje nateralo ju je da se osmehne, dok su se istovremeno oči napunile suzama.

Brzo je zatrepkala da ih spreči da poteku. Mora da završi s ovim.

Sinoć, Henrik i ona samo što nisu skočili jedno drugom za vrat. On je smatrao da kuću *Brandskan* treba staviti na tržište. Prodati kuću što pre moguće kako bi mogli da nastave.

Ležali su u krevetu i razgovarali, a dečaci su odavno već bili zaspali. Dok ga je slušala, oslonila se na lakat i šakom poduprla bradu. Samo jedna noćna lampa je bila upaljena i duge senke igrale su na tapetama sa plavim šarama. Oba prozora bila su širom otvorena, zbog toplote, ali je u sobi i dalje bilo zagušljivo.

Henrikovo elegantno i privlačno lice je bilo ozbiljno, a braon oči pune brige. Kad ga je posmatrala, uvidela je koliko dobro izgleda još uvek. Gusta tamna kosa sa nagoveštajima sedih nije počela da opada, kao kod mnogih njihovih poznanika. Razdeljak po sredini lepo je išao uz njegovo lice jako izraženih crta.

Nora se i dalje čudila kako je jedna tako atraktivna i otvorena osoba poput Henrika završila sa njom.

Ona je bila znatno povučenija i stidljivija. Uopšte nije imala samopouzdanje u društvu kao on, i divila se njegovoj sposobnosti da se snađe u svakoj situaciji. Prirodno bi se našao u središtu zabave, dok je ona bila zadovoljna samo da sluša živahne diskusije. Ali volela je da stoji pored njega i posmatra kako se prijatelji smeju na njegove šale i zabavne komentare.

Dok je govorio, prstima je klizila duž njegove ruke. Udisala miris koji joj je poznat već petnaest godina.

„Umirala si, Nora“, rekao je. „Da nismo došli u svetionik, ne bi preživela. Mogla si da završiš sa ozbiljnim oštećenjima na mozgu. Zašto želiš da živiš u njenoj kući posle tako nečega?“

Kad bi bilo tako jednostavno, pomislila je Nora uz uzdah.

Izašla je iz trpezarije i popela se uz stepenice. Četiri velike spavaće sobe zauzimale su skoro ceo sprat. Ono što je nekad bila peta spavaća soba preuređeno je u kupatilo sa velikom kadom sa nogarama u obliku lavovskih šapa.

Pošto je Signe dugo vremena sama živela u kući, jedino se koristila soba na južnoj strani. Druge su bile prazne koliko Norino pamćenje seže i još uvek su bile uređene kao na početku dvadesetog veka, kad je Signe odrastala. Nameštaj je, doduše, bio staromodan i težak, ali uklapao se u prostor. Mnogi komadi su, osim toga, bili čista umetnost, i bili su ručno izrađeni.

U jednoj od soba stajala je fantastična sofa na rasklapanje, sa izrezbarenim šarama i punjenjem od crnog somota. Signe je ispričala kako se njen brat jednom prilikom zamalo ugušio na sofi, jer je legao da spava a ona se slučajno zaklopila. U poslednjem trenutku njihova mama je čula prestrašene krike malog dečaka i hitro dojurila. Nakon toga Helge je odbijao da spava na sofi. Cela porodica je otputovala u Gustavsberg da mu kupe novi krevet.

Nora je zastala kraj portreta Signeinih roditelja. Na staromodan način gledali su ozbiljno i ravno u kameru. Signeina majka bila je obučena potpuno u crno i sedela je u fotelji. Otac je stajao iza sa zapovedničkim izrazom lica. Iza njih videla se lepa kaljeva peć iz trpezarije.

Sad više nije mogla da zadrži suze. Pomisao da je Signe mrtva bila je neizdrživa. Razlog za to, isto tako.

Nedostajanje je teško palo na grudi. Mora da odluči šta će da uradi sa kućom. Vreme je da donese odluku.

POGLAVLJE 4

„Početak Gotlandske trke obeležilo je ubistvo jednog od učesnika, advokata Oskara Julijandera, koji je takođe bio glavni potpredsednik Švedskog kraljevskog društva jedriličara.“

Novinar koji je čitao vesti na televiziji tihim glasom prenosio je šta se desilo. Za to vreme, kamera je preletala iznad svetlucavog mora, po kome su se jedrilice kretale ka Gotlandu.

„Oskar Julijander bio je poznati partner advokatske kancelarije Kaling, jedne od najvećih advokatskih kancelarija u Švedskoj. Tokom mnogo godina izgradio je ime kao jedan od najangažovanijih stečajnih upravnika u Švedskoj.“

Kamera je u krupnom kadru prikazala čoveka u šezdesetim godinama koji je ozbiljnim izrazom lica ukočeno zurio u kameru kroz naočare. Nosio je tamnoplavu polo majicu. Crveno sjajno čelo otkrivalo je da je bio na moru na užarenom suncu.

„Naravno da smo potpuno šokirani“, rekao je muškarac, koji je prema malom pravougaoniku sa tekstom u donjem delu ekrana bio predsednik ŠKDJ-a, Hans Rusenše. „U mislima smo prvenstveno sa njegovom ženom Silvijom i decom u ovim teškim trenucima.“

„Šta nam možete reći o pokojniku?“, pitao je reporter i nabio mu mikrofon opasno blizu nosa.

Hans Rusenše je izgledao uvređeno, kao da je smatrao da pitanje nije prikladno.

„Oskar je bio veran jedriličar i vrlo cenjen prijatelj. U ŠKDJ-u žalimo što više nije među nama.“

„Imate li neku predstavu ko bi mogao da ga ubije?“, nastavio je reporter.

„Na to odgovor treba da dà policija“, pokušao je Rusenše da završi razgovor.

Zakoračio je unazad, kao da pokušava da se odbrani.

„Hoćete li prekinuti takmičenje sada?“, pitao je reporter uzbuđenim tonom. „Smete li da nastavite pod ovim okolnostima? Kad ubica slobodno plovi morem?“

„Takmičenje se nastavlja kao što je planirano. Tako bi Oskar želeo. Osim toga, nemam više ništa da kažem“, rekao je Hans Rusenše ne trudeći se da sakrije iznerviranost.

Reporter je pokazao ka luki, gde su motorni čamci i jedrilice stajali poređani uz pristaništa.

„Ovde, usred arhipelaškog raja, članovi i jedriličari se pitaju da li nastavljaju da jedre rizikujući svoj život. Policija još uvek nije iznela teoriju o uzroku ubistva, ali ostrvo Sandhamn je u šoku, a talasi spekulacija se samo uzdižu.“

Kamera je kliznula po površini vode i za trenutak se zaustavila na Lekholmenu, luki tačno prekoputa Sandhamna. Sa leve strane nazirao se Telegrafholmen, koji je uokvirivao luku i taj prostor štitio od vetra, po kom je jedriličarska metropola bila poznata. Nastavila je ka *svonu*, jedrilici Oskara Julijandera, koja je stajala sama i udaljena kraj jednog pontona. Zeleni trup sijao se na suncu. Izgledala je divlje i napušteno, kao trkački konj zaboravljen u štali upravo kada je trka trebalo da počne.

Krajnji deo pristaništa ograničen je plavo-belom policijskom trakom. „Zabranjen ulaz“ pisalo je na žuto-crvenom papiru sa referencom na odeljak iz zakona koji zabranjuje radoznalima da se približe. U daljini se nazirao policijski čamac koji se njihao na talasima.

Uz poslednju panoramu crvene klupske kuće, gde su se zastave vijorile na pola koplja, završen je prilog.

„Ingmare, jesi li čuo?“, rekla je Izabel fon Hane svom mužu i okrenula se od televizora u njihovom apartmanu u hotelu *Seglar*. „Dobri stari Hans se nije sjajno snašao. Matorom osobenjaku treba malo više treninga za medije.“

Bacila je rasejan pogled na prizor kroz balkonska vrata pre nego što je ugasila televizor klikom na daljinski upravljač.

Kao i obično, plava kosa bila joj je u savršenom pažu, sa dopadljivo prošaranim svetlijim pramenovima. Na malom prstu leve ruke nosila je zlatno-plavi plemićki prsten sa simbolima baltičkog plemićkog roda. U prolazu je primetila da mu je potrebno čišćenje. I dijamantskoj burmi takođe. Zatim je slegnula ramenima i počela uznemireno da prelistava nedeljne novine.

Ingmar fon Hane odmahnuo je glavom.

„Šta da očekujemo od takvog dana? Posle takvog događaja.“ Prišao je mini-baru i izvadio flašu viskija u mini formatu.

„Je l' moraš sad da piješ?“, rekla je Izabel i složila grimasu.

Ingmar je pogledao ženu koja mu je bila supruga nešto više od trideset godina, ali nije komentarisao retoričko pitanje.

„Imaćemo dodatnu sednicu uprave kasnije večeras“, rekao je. „Hans me je zamolio da pozovem ostale i sakupim što ih je više moguće. Moramo da damo saopštenje za medije i da diskutujemo kako ćemo da se postavimo u ovoj tužnoj situaciji.“

„Zar nema nekog sekretara koji bi mogao to da uradi?“ „Ja sam sekretar društva“, podsetio je Ingmar svoju suprugu. „Ove stvari su deo mog posla. Posebno u ovim kriznim situacijama.“

Otvorio je malu flašu viskija i sipao sadržaj u čašu.

„Sastaćemo se u osam. U Sobi za članove. Večeraćeš sama, ali ja svakako ne bih bio neko prijatno društvo večeras. Možda možeš da jedeš sa Britom?“

Izabel je uzdahnula i demonstrativno ponovo uključila televizor.

„Jedino o čemu Brita Rusenše hoće da priča su njeni unuci.“

Ingmar je popio gutljaj viskija.

„Između ostalog, je li neko razgovarao sa Silvijom otkako je pristala na kopno?“, pitala je.

Njen muž odmahnuo je glavom. „Ne da ja znam“, rekao je. „Ali pretpostavljam da se Hans pobrinuo da dobije nešto za smirenje. Pozvao je decu. Sigurno su na putu ovamo, ako već nisu stigli.“

„U svakom slučaju, ona za koju se znalo“, promrmljala je Izabel.

Ingmar joj je uputio brz pogled. „Znam da Oskar nije bio najbolji čovek na svetu, ali ovo nije zaslužio.“

Video je svog prijatelja pred sobom poslednji put kada su razgovarali. Bilo je to dan ranije, na sastanku kapetana, u šest sati uveče u subotu. Svi jedrilicari su se sastali da poslednji put prođu kroz pravila takmičenja.

Oskar je stajao kraj jarbola na velikom pristaništu, usana razvučenih u širok osmeh. Bio je potamneo, kao i obično. Jaka plava kosa, koja još uvek nije osedela, već je bila izbledela na suncu. Isto kao i njegov izbledeli šorts za jedrenje, koji je iz nekadašnje jarke crvene prešao u svetloroze. Bio je sjajno raspoložen. Snažan i energičan. Šalio se i smejaio sa posadom.

Ingmar fon Hane je ponovo prišao mini-baru.

„Nora, jesi li čula šta se desilo?“

Henrik je ušao na ulazna vrata sa uznemirenim izrazom lica. Nora je zadremala na sofi. Napetost zbog posete Signeinoj kući oduzela joj je snagu.

Bunovno ga je pogledala.

„Šta to?“

„Neko je upucao Oskara Julijandera.“

„Šta?“

„Advokata. Glavnog potpredsednika ŠKDJ-a. Ubijen je baš na početku trke.“

„Jesi siguran?“

„Sećaš se da smo gledali njegov brod juče. *Emerald džin* se zove. Onaj *svon* koji je bio kraj velikog pristaništa u luci.“

„Zeleni?“

„Baš taj.“

Nora je odmah pomislila na događaje od prethodnog leta. Još jedno ubistvo na Sandhamnu. Želudac joj se okrenuo. Priželjkivala je da ono što Henrik govori nije istina.

„Jesi li potpuno siguran?“

„Da, kažem ti. Sigurno je bilo u vestima.“ Uzeo je daljinski upravljač i uključio televizor. „Pogledaj, pa ćeš videti.“

Zelena slova sijala su na crnoj pozadini. Objektivno se opisivalo šta se desilo tokom dana.

Nora je osetila kako su suze počele da joj zamućuju pogled. Sva užasna sećanja obrušila su se na nju.

„Jebote, kakva priča“, nastavio je Henrik, ne primećujući njenu reakciju. Podigao je telefon. „Moram da pozovem roditelje. Letnja vikendica Julijanderovih se nalazi blizu njihove na Ingareu.“

Nestao je u kuhinji i Nora je čula kad je počeo da priča.

Utonula je nazad u sofu. Nije želela da veruje da se ovo dešava.